

Population

Inledning

Airedaleteriernas historia går tillbaka till mitten av 1800-talet i Yorkshire, England. Så sent som 1885 accepterades rasen av Engelska Kennelklubben. Den första avelshund av betydelse som nämns i litteraturen är Ch Cholomondely Briar.

De första airedaleterierna kom till Sverige från England 1891. Vid 1900-talet början importerades dock de flesta från Tyskland.

Historik

Från början användes airedaleteriern (eller den som så småningom skulle bli airedaleterrier) som jakthund och skadedjursbekämpare. Det var de fattiga arbetarnas helnöje att samlas vid floden Aire och tävla om vems airedaleterrier som kunde fånga flest flodråttor.

I slutet av 1800-talet tog den mer planerade aveln fart. Man korsade in olika lokala terrierrasor och troligtvis Otterhound, för att få upp storleken och bröstomfånget.

I Sverige kom aveln på allvar igång i och med att Richardis Sörvik importerade sin första airedaleterrier 1912. Fler blev det och de flesta på tysk stam till att börja med. Hon kom att bli tongivande med sina Roedrich-airedaleteriernas under flera decennier, senare med hjälp av sina döttrar Gudrun Sörvik-Jansson och Aase Cornér. Att Richardis Sörvik fick så stor betydelse för airedaleteriernas utveckling i Sverige bottnar nog i att hon hade en otrolig blick och känsla för att "sälla agnarna från vetet". Hon hade en fingertoppskänsla när det gällde att importera rätt hundar och tvekade aldrig att använda andras hanhundar, om hon ansåg att det var den bästa hanen för tiken.

I och med Richardis Sörvik väcktes intresset för rasen och flera andra duktiga och engagerade uppfödare tillkom, för att nämna några; Gerda Henkel, kennel af Cara, Carin Boman (sedemera Lindhé), kennel Mountebanks, fröken V Biel, kennel Hunneskär, Gunnar Arvidsson, kennel Trottsens, Emil Nilsson, kennel Önsvala samt många fler.

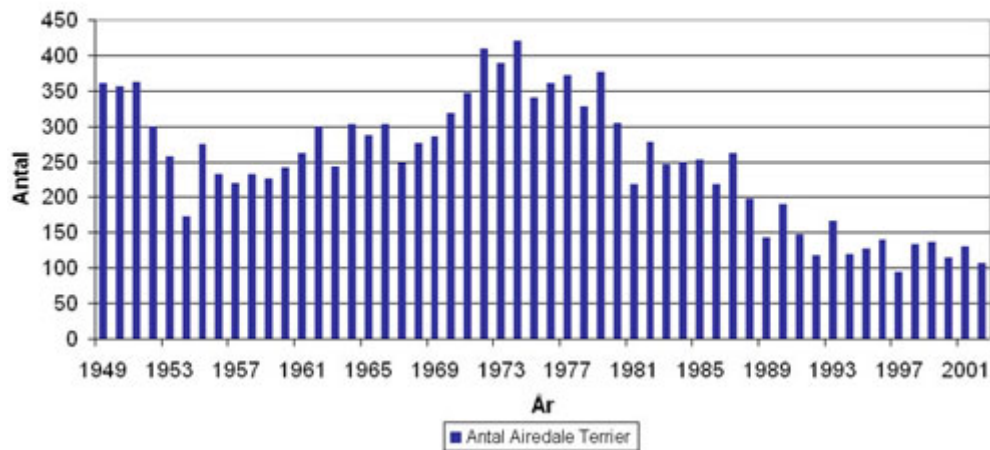
I början av 1930-talet var det en ung man från Göteborg, vid namn Stig Ahlberg, som fick upp ögonen för airedaleteriern. Han skulle senare under prefixet Ragtime få mycket stor betydelse för rasens utveckling i Sverige. Förutom sina egenuppfödda airedaleteriernas importerade han många bra avelshundar från England som även andra uppfödare fick stor nytta av.

1937 kom en mycket betydande hanhund till Sverige, Ch Aislaby Bertric. Han sätte prägel på sin avkomma genom att korta upp ryggar och airedaleterierna blev mer kvadratiska. Här nämns inte fler avelshundar då de återfinns under exteriördelen.

Sen kom andra världskriget och aveln låg på sparlåga.

Fr o m 1949 finns statistik på hur många valpar det föddes per år, se diagram nedan. Valpantalet låg länge runt 250-350 valpar/år med en toppning 1974 med 420 födda valpar. Sedan har födelseantalet sakta men säkert dalat.

Airedale Terrier, registreringar i Sverige mellan 1949 - 2002

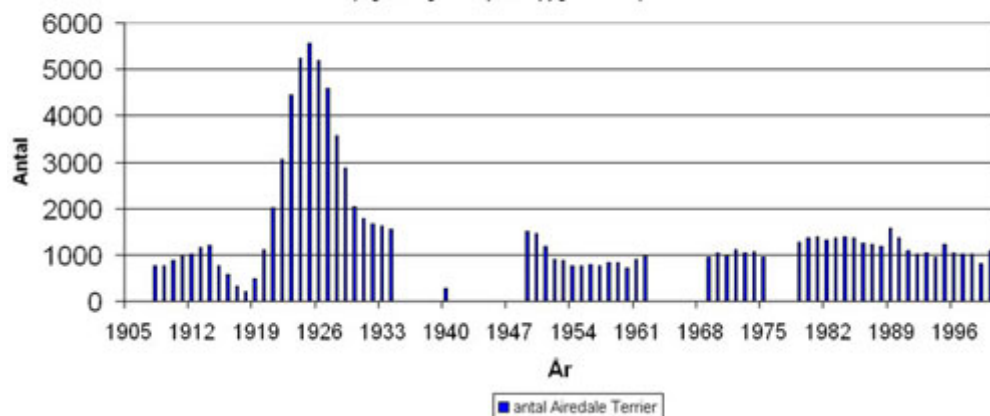

Nutid

De sista tio åren har antalet födda valpar legat stadigt runt hundra-strecket. I England har den siffran legat runt ca tusen valpar per år. Nu är det ju mycket svårt att jämföra Sverige och England då inte alla valpar i kullen registreras i rasens hemland samma gäller även i USA, trots det bifogas ett diagram nedan som visar registrerade airedaleterriers i England från 1908 och framåt.

Airedale Terrier, registreringar hos Engelska Kennelklubben fr.o.m. 1908 t.o.m 2000

(ingen diagramstapel = uppgift saknas)

Att det fötts färre airedaleteriervalpar i Sverige ses tydligt efter kuperingsförbudets införande, samt att det under 1980-talet och till viss del under 1990-talet har skett ett stort generationsskifte bland uppfödare, det kan alltså vara en förklaring till våra låga registreringssiffror.

Framtid

Det som är viktigt att jobba på är att väcka intresse och knyta nya intresserade människor till rasen. Öka samarbetet mellan "nya" och "gamla" uppfödare. En idé kan vara att gå ihop och köpa in nya avelsdjur med nya blodslinjer eller, som flera redan har prövat, att importera fryst sperma. Då nära släktskapsavel minskar kullarnas storlek, dubblar upp eventuella fysiska fel och även försämrar mentaliteten, är det viktigt att vi tillsammans jobbar för att bredda avelsbasen och minska inavelskoefficienten. Vi bör också tänka på att ta tillvara på den kunskap som redan finns inom rasen, lyssna och lär, dra egna slutsatser och sätt upp egna mål med standarden och rasens bästa för ögat.